

Şiir Çerağı Cumali Ünaldı Hasannebioğlu

*“Ne önemi var ölüm yerinin, yılının
ben Cumali Ünaldı olarak kendi mezarıma
kendi hayatımı okuyorum
ayakları yok bir rahlenin üzerinden” (C.Ü.H)*

Cumali Ünaldı Hasannebioğlu’nun şiiri aşk ile aşkı şiir ile yürür.

Aşka dair yeminler edilir şiirle; şiir bir aşk, aşk bir şiir simyasıdır. O, asıl olanı işledikçe, paha biçilmez değerler ortaya çıkarır ve şiiri gül ile tartılır. Şiirden ruhu, kalemi yonttukça kâğıtlara, yüreğe savrulan şiir fırtınaları, lale ağrıları, deniz çırpıntıları, kervan yalnızlıkları, vadi boşluklarını dolduran billur ırmaklar ve daha nice varoluş sancılarıyla tutar sizi.

Aşkta, şiir de O’na, yaratanına vardırır.

O’na vardırır da Hasannebioğlu’nun içten içe şiirindeki iç tözüdür.

Ruhundan yüzüne inmiş şiir ırmağı çalkanır mütemadiyen. O ırmak bilge bir akışla, şelalesini oluşturarak, derinliğini toprağa fısıldayarak ki o ırmağın alnı hep güneye bakar ve mahcubiyetiyle buğulanıp şiir bulutu olur, o yoğunlaşan bulut yükünü bırakır ve sonra o ırmak denizin koynundadır artık. Şiir bir bakışsa onun gözleriyle bakarsanız bitimsiz şiir vadilerine ki Zümrüdüanka’nın tüylerini de görürsünüz. O şiir size yorulmadan İçinize uçmayı öğretir ve içindeki şiir göğünü bulursunuz.

Şiir bir duyuşsa, sessizliğin yankılanmasını onun şiir kulağıyla duyar, o seslerden gül tebessümleri biriktirirsiniz esin bahçelerinize. İşte o bahçelerde bülbüllerin aradığı güllerle tanışırınız. Dikenleri de temizlenmiş olarak da girersiniz o şiir bağına.

Şiir bir hayatsa; o hayatın içinde kişneyen şiir küheylanları zapt edilmez bir güçle diri ve şahlanmış olarak şiir meydanını doldurur ki siz o vaktin içinde şiirin şahlanarak yoluna revan olduğunu görürsünüz. Tarihin sıırı dökülmeyen aynasını taşırsınız heybenizde.

Şiir bir aşksa; kadim sevda çölünde çilelerle üşüyen Kays’ın şiir güneşleriyle kendini yakmasını ve o yakış şiirinin Leyla’nın saçlarından nasıl çözüldüğüne anlam verirsiniz.

Eğer şiir şiirse; şiir aynasından yüzünüze yansıyan Cumali Ünaldı Hasannebioğlu’nun hayatla sırlanmış hüznüleri yüzünüze tutar, yaşanmışlığın o derin sentezini ruhunuzda hissedersiniz. Sudaki kendi yüzünün yansıması da su içmeye eğilen ceylanları ürkütmeyen, mütebessim çehresiyle de şiir vadisinin kuşlarını omuzlarına konduran, emniyet altına alan bir hamidir o. Onun şiiri yağmurlar defteridir, okudukça ıslanır ruh, ışıkla mayalanır gönlünüzün Sühaları.

O, mısraların kızgın tarafından tutar, içindeki şiir öz suyuna batırır ve çelikleşmiş olarak bir eser çıkarır ki o eser sizi duyular ülkesinde bükülmez bir insan olarak yaşatır... Zamana karşı dirençli kılar.

Çerağlar, onun şiir kalbinden çingı alır. Hüznün harlı bahçelerinde çığlık çığlığa tutuşan kelimelerin bahçıvanıdır; şiir için büyümek isteyen gülleri gülabdanına koyar ve etrafındaki ayırık oylarının etrafını sarmasına müsaade etmeyen bir duruşla şiir kokuları sarar etrafı.

Ateş onun ellerinde şiire dönüşür ve şiir ateştir bazen bakışlarında.

Şiir büyür, batmayan gemiler oluşturur hüzn denizlerinde.

*Şair Yazar

“Deniz/ suyu yumuşatır/
Güherçile kılar geceyi
Kırılmış kanatlar
değdiğinde yüzüne/Derya
kanar/ Hüzn incelir”

Kalbi olanı gülüşlerle süsleyerek güneşe doğru sürer doludizgin atını. Tarihinin içindeki bilinciyle gece gündüz yürüyerek, kendimiz olmanın tam ortasında kalemini bileyleyen rint bir şair ve fikir adamıdır o.

Bunun yanında çağıyla hesaplaşan ve yaşadığı asrın kaba yerlerini de alarak sanata, şiire ve edebiyata elif gibi sütunlar yükselten bir kalem şehrengizidir o. O şehrengizin içinde mısralarına bilgelik kuşları konduran üslubuyla hiç yorulmayan kanatlar takar mısralara ve yukarı doğru yükselten o kanatlar bizi unutulmaz yorumlar atmosferine çıkarır, o çıktığımız yerde müthiş imajlar, kalbimizde çalkanan metaforlar, hüznler, karanlığı aydınlatan anlamlar, masallar, Yusuf’un bırakıldığı kuyulara ipler sarkıtılan bir umut ve o kuyuda herkesin kendi yüzünü görmesi için sabır ve tevekkülün kuşanıldığı bir dünya vardır.

Onun şiiriyle kalbiniz sağanağa tutulmuş gül kırağıdır, her damla geleneğin buğusuyla oluşmuştur ve her damla gönlünüze düştükçe ruhunuz ateş alır ve bir چراغ gibi tutuşur. Yandıkça kor olursunuz, sırlıslıkam şiir olursunuz.

“bilinmez mi elimiz değdiğinde buz gibi pınarların köze kestiği.”

O, doğup büyüdüğü kadim toprakların şiirini söyler-evrensel olanı söyler ve o için içi söylemini kelimelere büründürerek yüzyıllar sonrasına aktarmak ister. O aktarımla da yüzyıllar öncesinden alınıp geline bu gül ve çiçek kokusunu şiir kapları içerisinde önündeki gülistanlara taşır. Yağmur tutan asma bağlarından salkım salkım aşk taşır uzak vadilere. O vadilerde var oluşun yankıları altında kendini daima yenileyen, yenilendikçe tekrar kendini yenileyen bir kaşif.

“Atlayıp üstüne şavkı vuran sözcüklerin gümüş sağırlı küheylanı yormadan dörtnele koşturuyorum.”

Tarihinin içinde biteviye şiir yüküyle yol alır. Her dinlendiği yere yaşadığı dünyanın derinliklerini, kendine has var oluş değerlerini bırakır ve aşklara yemin ederek yoluna devam eder.

“hep aşka dair
vurgun gövdelerini
seğirte seğirte
meydanlarda ve cehri
adını kişneyecek
kalbimin küheylanları”

Geleneksel şiir dilini en üst seviyede kullanmanın virtüözüdür ve çağımızın şiir diliyle de örnek oluşunu gösterir. Kelimeleri eler, sabırla yonttuğu harflerden yoğun bir şiir sağanağı başlatır ve o ahenkli sağanağın altında şemsiye açmayı düşünmezsiniz bile. İslanayım bu şiir yağmuru altında duygusuyla sırlıslıkam olursunuz.

Şiirini okuyan a’mânın gözü açılır, sağır olan duyar, dilsiz konuşur çünkü yüreğinden çıkan her bir mısra tesir edeceği yeri bilir.

Andolsun ki o aşka dair şairdir.

Onun şiirleriyle yağmurda hiç yorulmadan uçan yağmur kuşları geçiyor göğümüzden, şiir vadilerine giriyorlar.

Şiirin sönmez چراğını geleceğe taşıyor şair Cumali Ünaldı Hasannebioğlu.

